

DVORA PEARLMAN:

ZALOŽIT EKOLOGICKOU VESNICI A MILOVAT JERUZALÉM

Dvora Pearlman se narodila v sekulárním kibucu. Její rodiče přišli do Izraele z Kanady. „Všichni pracovali, na filosofování nebyl čas,“ vzpomíná. „Když mi bylo čtrnáct let, přišla do naší školy mladá učitelka a otevřela i filosofická témata. Hodiny jsem s ní chodila po polích a povídala si s ní. Konečně jsem potkala někoho podobného jako já. Jak jsem byla šťastná, že ‚nejsem divná‘ a že někoho také zajímá hlubší pohled na svět!“ Jako manželka a matka tří dětí spoluzakládala v 70. letech minulého století jedinečnou ekologickou vesnici Klil v Dolní Galileji, ve které realizovala svoji představu spirituality spojené se Zemí a ekologickým vědomím. Na začátku šlo o projekt několika rodin, které koupily půdu od místních Drúzů. Dnes jde o fenomén známý po celém Izraeli a žadatelů o pozemek, zvláště mladých rodin, je víc než místa. Dvora odhaduje, že vesnice má zhruba sedm set obyvatel. Žije zde dodnes, v letech 2012 až 2017 byla její starostkou.

DOST DLOUHO TRVALO, NEŽ NÁS STÁT ZAČAL BRÁT VÁŽNĚ

Na procházku po vesnici vycházíme až večer, kdy se v červenci ochladí. Mezi jednotlivými domy nejsou chodníky, pouze vysekané cesty v trávě a mezi keři. Kdo zná izraelskou zástavbu – husté osídlení, dům vedle domu..., ten

je fascinován volným prostorem kolem soukromých domů. Klil je tvořen rozptýlenou zástavbou, což opravdu není obvyklé. „Na prostoru, který máme, by vláda postavila městečko pro deset tisíc lidí,“ oduší Dvora. Víc nemusí dodávat: zasvěcení vědí, že právě prostor je vedle vody v Izraeli nejvzácnější komoditou.

Dvora nám ukazuje novou lehkou konstrukci ekologické budovy, ve které je centrum volnočasových aktivit dětí a mládeže. Uvnitř zrovna probíhá promítání filmu. Opodál stojí obecní second hand: podél jedné stěny jsou na hromadě věci, které lidé přinesli, protože už je nepotřebují, podél druhé stěny už je dobrovolníci roztřídili do označených pytlů, na stojany a stoličky. Prohlídka pokračuje u maličkého domu – „Naše první škola. Tehdy to pěti dětem stačilo, dnes je tu pošta“ a vedle stojících nových školek pro dvě věkové skupiny dětí. Na klidném místě si sedáme na dřevěná sedátka do kruhu. Uprostřed jsou velké krystaly polodrahokamů. Meditační místo. Na střechách domů či vedle nich jsou sluneční panely, v dálce nám Dvora ukazuje vodní nádrž: „Neustále jsem jako starostka jednala se státem buď o elektřinu, nebo o vodu. Nejsme napojeni na elektrickou síť, v energii jsme soběstační, a to vyvolávalo mnohé třenice s úřady. Monopol na správu vody má v Izraeli stát, ten jí přiděluje, takže tam to soukromě řešit nešlo. Každopádně dost dlouho trvalo, než nás začali brát vážně.“ Do večerní vesnice přijíždí městský autobus – v Izraeli zdaleka ne samozřejmá věc. „Podařilo se mi zařídit, aby k nám jezdil třikrát denně. Do té doby nás autobusy míjely. Nyní také vozí děti do školy a ze školy v nedalekém kibucu.“

Domy jsou rozesety po stráních, schované v sadech a soukromých zahradách bez jakéhokoli oplocení, a tedy oddělení od souseda. Ani celá vesnice nemá oplocení a uzavíratelnou bránu, což je v Izraeli dosti neobvyklé, zvláště je-li v sousedství arabská vesnice. Dvora, jejíž předci naštěstí neprožili holokaust, má na věc vyhraněný názor: „Když si Židé v Izraeli postaví kolem své vesnice plot s bránou, znovu se uzavírají do ghetta. Chápu, že mají strach, ale trauma je potřeba uvolňovat.“ Dobré vztahy bylo nicméně potřeba vykomunikovat: „Arabská společnost nevěnuje pozornost veřejnému prostoru tak jako židovská, takže k nám arabské rodiny chodily třeba na dětské hřiště, protože v jejich vesnicích chybí. Zpočátku nebylo jednoduché stanovit pravidla chování, ale povedlo se to.“